

чином. Тобто, звичайно, кінцево нескінченним. Але не навпаки. Потрібно, щоб суспільство за відомими критеріями оцінило чи верифікувало твою значущість. Тільки, в жодному разі не самотійно треба бути необхідним суспільству. І ось в наявності: мистецтво верифікується. Виявляється, що ви не художник, поки ваших картин немає в галереях. Тоді як їхня наявність у галереях – це і є ваша верифікація. Доказ народження вас як особистості. Найцікавіше, як філософію заганняють у рамки верифікації.

Таким чином, верифікація – це те, без чого тепер не обходиться практика визначення себе до рівня особистості. До своєї значимості. Безліч людей прагне пройти перевірку «кінцевою нескінченністю», щоб утвердитися і довести власну вагу серед інших. І втрачає сенс значення особистісного місця у світі, призначення тощо. Питання так не стоїть. Ти – це твоя сходинка у ієрархії суспільства. Твоє майно. Статус.

Отже, сучасна перевірка себе особистість виникає внаслідок якоїсь одержимості дати всьому дефініцію. Тому що потім вона дозволить перенести те, чому була дана дефініція (певне щось), у категорію наявних речей. Чогось такого, на чому можна заслужити «галочку» і через неї піти далі. Виходить, що людина, яка зробила сама себе, у сучасному розумінні – це набір «хрестиків». Істота, що відбулася завдяки множенню фіктивної звітності.

Такий стан справ послідовно знелюднює людину, позбавляє її сили прийняття на себе відповідальності. І щастя, що, не зважаючи на це, зберігається «небагато» (у кожен часи – рідкісних) тих, які приймають свій хрест. І не бачать його у колекціонуванні «хрестиків». А несуть хрест такий, який є. І так бережуть не лише себе.

Те, що мені бачиться – необхідність сучасника бути відзначеним економічною, політичною, грошовою, національною ознакою і тільки при ньому почуватися людиною, не скасовує моєї зтягнутості у визначенні своєї значущості через «хрестик».

Людмила Облова (Київ)

КАТ І ЛЮДЯНІСТЬ

Світ людини влаштований таким чином, що в ньому, окрім звичайних злочинів, трапляються й незвичайні. І останні не те, щоб вбивства, як найбільш злісні посягання на іншого, але вбивства за законом. Такі, які необхідні з утримання чесноти, але вганяють розумну істоту в абсурд і пригнічують нерозв'язністю.

Ось що робити людству, в якому є кат? Як виставити критерій людяності, тоді як людина не може позбутися Голгофи?

Коли ми говоримо, що кат є звичайним убивцею, що він один із убивць, то відразу розуміємо, що його теж треба стратити. Усіх звичайних убивць не можна не покарати. Але як тільки він виявляється поруч із звичайним убивцею, то ми розуміємо, що він сильно відрізняється від усіх убивць саме тим, що вбиває не з окремого випадку, а виконуючи місію зупиняти вбивць. Ми одразу розуміємо, що він свого роду надає людству благо – бере на себе відповідальність позбавити людство від убивства. Тобто кат не лише вбиває, але своєю присутністю гальмує і навіть зупиняє людину від убивства. Тому ми не виносимо йому вирок, а кажемо, що він незвичайний убивця. Ми виводимо його з ряду звичайних убивць і ставимо особняком.

Людина говорить про ката, що це вбивця вбивць – «самий» вбивця. Він помилуваний, бо потрібний. Без нього вбивства не зупинити. Але як тільки він виявляється виділеним, ми розуміємо, що він, власне, і є «зразковий» убивця. Він ставить початок убивству взагалі. На нього завжди можна вказати як на того, через кого відбувається вбивство. І виникає думка, що якщо ми позбудемося докорінно «самого» вбивці, то не буде того, що треба зупиняти, до чого застосовують найвищу міру покарання. І ми говоримо, убити ката! Але хто його вб'є? Якщо інший кат, то катування це не зупинить, якщо звичайний вбивця, то потім його треба буде страчувати за вбивство. А це означає завести собі ката. Тобто вбити ката нема кому. Немає «ката ката». Його не існує.

Можна не вбивати ката, а дати йому померти самому. Але поки він помиратиме, залишатимуться безкарними звичайні вбивці, а поки вони залишаються «помилуваними», вони, ні хто інші, як міні-кати.

Нет одного решения проблемы палачества. Это парадоксальная вещь, так как от насильственной смерти человеку не избавиться. Поэтому всегда будут те, которые выступают «за» высшую меру наказания и будут те, кто «против». Видим перед собой того, кто «за» палача и понимаем, что в человеке сейчас бушует палач. Видим того, кто «против» такового и понимаем, что в человеке сейчас палач казнит самого себя. И видя перед собой палача, спасаемся одним – видим в нём человека.

Немає одного вирішення проблеми страчення. Це парадоксальна річ, тому що від насильницької смерті людині не позбутися. Тому завжди будуть ті, які виступають «за» найвищу міру покарання та будуть ті, хто «проти». Бачимо перед собою того, хто «за» ката і розуміємо, що в людині зараз вирує кат. Бачимо того, хто «проти» такого і розуміємо, що в людині зараз кат стратить самого себе. І маючи перед собою ката, рятуємося одним – бачимо у ньому людину.